

капацитета (недовољан број уставносудских савјетника), Уставни суд се суочава с великим бројем неријешених жалби.

У циљу разграничења „специфичног уставног права“ од „обичног законског права“, Уставни суд постепено развија низ конкретних правних ставова, уз уважавање доктрине уставносудске „уздржљивости“ у испитивању уставности судских одлука. Приликом оцјене оспорених судских одлука, Уставни суд, у границама своје уставне надлежности, у својој досадашњој пракси ограничавао се само на укидање судских одлука у којима је дошло до повреда Уставом зајемчених права и слобода и права из Европске конвенције. Наравно, Уставни суд своју праксу заснива на релевантној пракси Европског суда за људска права. Са тог становишта у поступку по уставној жалби, остварује се и превентивна улога Уставног суда, јер из одредбе члана 35. став 1. Конвенције произилази да Суд може узети предмет у поступак тек када се исцрпи сви унутрашњи правни љекови. Према Резолуцији Одбора министара Савјета Европе, са допунске – 994. сједнице од 9. маја 2007. године, Црна Гора се сматра чланицом Конвенције, с дејством од 6. јуна. 2006. године тј. од проглашења независности. Приликом полагања исправа о ратификацији Конвенције од 3. марта. 2004. године, сматра се такође, да је Црна Гора приложила и декларацију у вези с чланом 57. Конвенције те резерве у односу на чл. 5. и 6. Конвенције. Међутим, Европски суд за људска права је утврдио другачије временско важење Конвенције у односу на Црну Гору *ratione temporis* и *ratione personae*. Наиме, Европски суд је утврдио да се временско важење Конвенције у односу на Црну Гору рачуна од 3. марта 2004. године, то јест од дана ратификације Конвенције од стране бивше Државне заједнице Србија и Црна Гора.

Томе свакако доприноси чињеница да се, према ставу Европског суда, заузетог у предмету Бијелић против Црне Горе и Србије, примјена Конвенције, а тиме и јурисдикција Европског суда, протеже ретроактивно од 3. марта 2004. године, а не од њеног приступања Савјету Европе (тј. од 11. маја 2007. године), чиме је пред Уставни суд, постављен велики захтјев – оцјене усклађености правног поретка Црне Горе за тај период.

Поред наведених, Уставни суд има надлежности за доношење одлуке о повреди Устава од осталих органа власти (да ли је предсједник Црне Горе повриједио Устав и друго), о сукобу надлежности између државних органа који врше судску и извршну власт, као и сукобе надлежности између државних органа јединица локалне самоуправе и између органа локалне самоуправе.

Одлука Уставног суда Црне Горе има укидајуће (касационо) дејство. Њоме се окончава уставни спор и из правног система уклања неуставни пропис, отклања повреда уставних слобода и права грађана, рјешава сукоб надлежности, утврђује да ли је предсједник државе повриједио Устав, одлучује о забрани рада политичке партије и невладине организације,